

Laulu Lamulle

Pyhännän kunnan kotiseutulaulu

Aimo K. Marjomaa

1. La-mu - jär - vi laa - ja jär - vi. Aal-to vyö-ryy kuo - hu - pää. Ranta-

5

mil - la leh - to-mail-la, rauha mie-len tyyn-nyt - tää. Kohis-ten lyö hyö - ky

10

rantaan, kiven pin-taan pirs-tou - tuu. Vaahto jäi vain ran-nan santaan, sekin

15

pois jo huuhtou - tuu. Ei ar - ki-set huolet mieltä pai-na, ei ei - liseen aa - tos

20

vie. E-lo meil-le on jo-kaisel-le lai-na. Sen mak-san, kun päät-tyy

24

tie. Lamu-jär-vi laa-ja jär-vi. Aal-to vyö-ryy kuo-hu-pää.

2. Lamun ranta, ruohoranta. Silta kuun on kultainen.
Peilikirkas järven pinta. Hiekka puhtaan kuultoinen.
Lehto tumma, usva suolla. Hämy peittää kaiken muun.
Sorsa yksinäinen tuolla piirtyy siltaan öisen kuun,
ja katveeseen saaren tumman rannan, mi tuolla on paasinen,
mä katseeni viivähtää taas annan, yölintukin löysi sen.
Lamun ranta ruohoranta. Silta kuun on kultainen.
3. Lamun lainehilla laulaa joutsen, joikuu ystävää.
Valkohöyhen. Kaarikaulaan kääntää kaunis, ylväs pää.
Kutsun kuuli armas, vastaan sousti hiljaa joikuen.
Lamun laine ainoastaan kuuli joutsenlaulun sen.
On rannoilla rikkumaton rauha. On pilvetön taivas sees.
Ei pitkä lie joutsenelon nauha – ui joutsen siis tyveneis.
Lamun lainehilla laulaa joutse; joikuu ystävää.
4. Lamun maille mieli palaa. Erämiehen kulkee tie.
Siellä löytyy luonto lauha. Mielenrauha siellä lie.
Auringon käyt palvojaksi – kuuma hiekkaranta on.
Uit ja tunnet vilpoisaksi. Hiekkapohja verraton.
Käy, ystävä luonnon, täällä kerran ja pian saavut uudelleen.
Näät myrskyn ja saalista sen verran – kuun hohtoisen tyynen veen.
Lamun maille mieli palaa. Erämiehen kulkee tie.

Aimo K. Marjomaa